

paa, at Arbejdet i Sognekommunerne ikke absolut stiger med Folketallet, og jeg tror, at 500 Kr. vil man i en almindelig Sognekommune finde kan være et meget passende Maksimumsbeløb. Det er et ret ordentligt Vederlag for det Arbejde, der skal udføres, uden at man derfor vil kunne sige, at en saadan Sum vil medføre, at Stillingen vil blive betragtet som et Embede, og det anser jeg ogsaa for heldigt. Jeg tror, alt vel overvejet, at vi skulle holde os til Lovforslaget, som det foreligger, og for saa vidt som det stillede Ændringsforslag fastholdes, maa jeg tilraade, at vi stemme imod det.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): I Anledning af det stillede Ændringsforslag, ifølge hvilket det ansatte Maksimumsbeløb skulde ophæves, skal jeg erindre om, at da den nugældende Lov af 1892 var til Forhandling her i Tinget, var hele Udvalget enigt om at finde, at 15 Øre pr. Indbygger i Kommunen som Regel maatte antages at være en rimelig Maksimalgrænse for den Medhjælpssum, der kunde udbetales Sogneraadetsformanden uden Amtsraadets Samtykke. Der var ikke sat nogen anden Maksimalgrænse end 15 Øre pr. Indbygger. Da Sagen kom til Forhandling i det andet Ting, udtaltes det af det der nedsatte Udvalg, at der havde været meget delte Meninger om, hvorvidt 15 Øre var et passende Beløb, eller om det ikke skulde have været sat noget lavere, man nævnede 10, eventuelt 12 Øre. Man gik imidlertid ind paa de 15 Øre, men indsatte saa et Maksimumsbeløb, som ansattes til Maksimum for den samlede Sum, der maatte udbetales, 250 Kr., medens selvfølgelig Amtsraadet kunde tillade en Overskridelse heraf i alle Tilfælde, hvor ekceptionelle Forhold maatte gøre det nødvendigt, og hvor derfor ogsaa det fri Skøn maatte anses for at være paa sin Plads. Da Lovforslaget kom tilbage til dette Ting, udtalte Udvalget en Beklagelse over, at dette Maksimumsbeløb var indsat, men man tiltraadte det og anbefalede Tinget at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu forelaa. Jeg skal indrømme, at dette Maksimumsbeløb for den Sum, der overhovedet maa udbetales til Sogneraadetsformanden uden Amtsraadets Samtykke, næppe i Virkeligheden lader sig fuldt begrunde. Det kan vel medføre særlige Forhold for de større Kommuner i Mod sætning til de mindre Kommuner eller Kommuner af Gennemsnitsstørrelse, men paa den anden Side

medfører en saadan Maksimumsgrænse jo dog kun, at nogle af de større Kommuner maa gaa til Amtsraadet, og det kan vel næppe siges, at Amtsraadet i Praksis har nægtet, at en Kommune maa udrede det Beløb til Hjælp for Sogneraadetsformanden, hvorom Sogneraadet er blevet enigt, selv om det paa Grund af Kommunens Indbyggerantal derved overskrider 250 Kr. I Praksis har Bestemmelsen derfor næppe voldet større Vanskeligheder, og det maa jo ogsaa erindres, at Maksimumsgrænsen, hvis Lovforslaget bliver gennemført, sættes op til 500 Kr. Ganske vist bliver Forholdet for saa vidt det samme, som en Kommune paa over 16—1700 Indbyggere ikke uden Amtsraadets Samtykke kan anvende lige saa meget pr. Indbygger som en Kommune af gennemsnitlig Størrelse eller med indtil 16—1700 Indbyggere, der vil gaa op til Maksimumsbeløbet pr. Indbygger, men det er jo ingenlunde givet, at alle Kommuner nu straks ville gaa op til den højeste, her i Forslaget fastsatte Grænse, 30 Øre pr. Indbygger, og Tallet paa de Kommuner, som maa indhente Amtsraadets Samtykke til at gaa over Maksimalsummen, vil jo derved blive yderligere begrænset. Nu er det saaledes, at naar en Kommune, som er paa godt 1600 Indbyggere — medens det gennemsnitlige Folketal i Kommunerne er ca. 1,350 — vil give det fulde Beløb, 15 Øre pr. Indbygger, kommer den over de 250 Kr. og maa gaa til Amtsraadet. Regner man, at en Kommune vil efter dette Lovforslag, naar det bliver ophøjet til Lov, forhøje de 15 Øre til, jeg vil sige, 25 Øre, naar man dog i alt Fald til Kommuner med en Størrelse af 2,000 Indbyggere, før det fastsatte Maksimumsbeløb af 500 Kr. bliver overskredet, og før det altsaa er nødvendigt at gaa til Amtsraadet. Altsaa, Tallet paa de Kommuner, for hvilke Maksimalgrænsen vil blive et Baand, vil allerede herved blive væsentlig reduceret.

Hvad Loven af 12. April 1892 har givet, er dette, at Sogneraadetsformandens Kvittering skal være tilfredsstillende, endvidere at det er Indbyggerantallet og ikke Kommunerne Hartkorn, som lægges til Grund for Fordelingen, og endelig at alle Kommuner til en Størrelse af adskilligt over Gennemsnitsstørrelsen frit kunne bevilge et saadant Beløb pr. Indbygger, som holder sig inden for Maksimumsgrænsen. Spørgsmaalet er nu: Skulle vi nøjes med at rette vore Bestræbelser paa at faa dette tilladte Beløb forhøjet — eller saaledes som i Lovforslaget fordoblet —